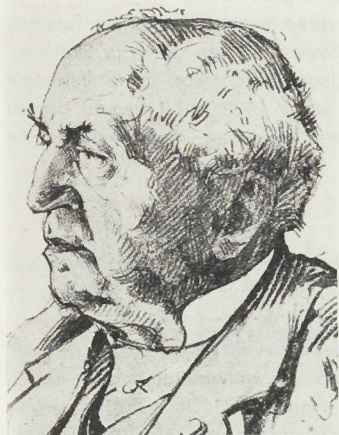

Dr. A. Kuyper, het stembureau verlatende, na zijn kiezersplicht vervuld te hebben

Dr. Abraham Kuyper. Naar een tekening voor „de Amsterdammer” van George van Raemdonk

Portret van zijne Excellentie oud-Minister van Staat, Dr. Abr. Kuyper, genomen na zijn bezoek aan Oostenrijk en Duitsland

opgeborgen zijn. Dus bijvoorbeeld niet alle Rembrandts bij elkaar, maar de Simeon van Rembrandt komt bij andere Simeons terecht. Dit is vrij ongewoon, vernam ik. Meestal richt men een dergelijke verzameling chronologisch in, of men heeft een indeling naar bepaalde (schilders) scholen of naar de verschillende stijlen.

Dat de faam van de V.U.-collectie niet binnen de landsgrenzen is gebleven, bewees enige tijd geleden een Zwitser, die een katalogus moest maken van de werken van een weinig bekende schilder. Van één doek wist hij ten naaste bij wat het voorstelde, wat er op stond, maar hoe kwam hij nu achter de bijzonderheden? Het iconografisch centrum van de Vrije Universiteit bracht uitkomst: de Zwitser keek bij het betreffende onderwerp en daar trof hij een afbeelding van het in zijn katalogus nog ontbrekende stuk van „zijn” schilder aan.

Overigens is de verzameling niet alleen voor kunsthistorici van belang. Juist vanwege de ordering van de collectie naar onderwerp is zij ook voor andere belangstellenden binnen en buiten de universiteit van betekenis. Mejuffrouw Gils gaf me een paar voorbeelden. Een student van de Universiteit van Amsterdam vond hier wat hij moest weten over het onderwerp: schoolmeesters. Museum Boymans kreeg hier inlichtingen over een bepaald schildersdoek,..... een handelaar in granen kwam aan de De Lairesestraat inspiratie opdoen voor een wandversiering in zijn zaak!

Intussen ben ik de foto's van Kuyper niet vergeten. Het is namelijk zo dat de afdeling van mejuffrouw Gils onlangs een uitgebreide foto-verzameling cadeau kreeg. Dáárin zat ik met zoveel plezier te kijken aan het begin van dit verhaal. Toen mejuffrouw Gils merkte dat ik ook om de paar caricaturen die ertussen zaten, veel genoeg beleefde, nam ze me mee naar een andere kast. Mijn hobby!, zei ze, en ze wees een paar flinke stapels caricaturen aan. Het was maar goed dat het om zo te zeggen tegen sluitingstijd liep, anders was er wat mij betreft een uurtje bijgekomen met het bekijken van deze platen.

Geen bedelstukje

Met het bovenstaande is in zekere zin voldaan aan wat mejuffrouw Gils in haar brief vroeg: zoudt u misschien eens over onze verzameling kunnen schrijven in het V.U.-blad?

Het blijkt namelijk telkens weer, aldus de briefschrijfster, dat er vele mensen voor ons waardevolle dingen hebben, waarvan zij door omstandigheden gedwongen afstand moeten doen, dingen ook die afzonderlijk niet veel waarde hebben, maar die in onze collectie opgenomen, vaak juist een onmisbare aanvulling kunnen vormen. We denken aan oude boeken, prenten, kalenderbladen en dergelijke, op het gebied van de beeldende kunst.

We werken, aldus nog steeds dra. Gils, veel samen met de afdeling documentatie van de niet-westerse sociologie, die ook in dit gebouw is gevestigd. De medewerkers van die afdeling zijn geïnteresseerd in krantenknipsels (misschen heeft iemand bijvoorbeeld de paginaruil Trouw-Die Burger voor hen?), boeken, zendingstijdschriften over de ontwikkelingsgebieden.

Maak er geen bedelstukje van!, vroeg mejuffrouw Gils me. Ik hoop dat het dat niet wordt wanneer ik hier ten gerieve van de reproductie-afdeling van de V.U. vraag: kijkt u nog eens na wat er „zomaar” ergens ligt bij u thuis; kijkt u eens of er iets bij is waar u eigenlijk niets aan heeft of niets mee doet maar waarmee u het iconografisch centrum van de V.U. een groot genoeg en een goede dienst mee doet.

A.J.K.